

20 Μαρτίου, 1990

[ΠΙΚΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΑΡΠΑΡΗΣ,

Αιτητής,

v.

ΤΗΣ ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
1. ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ,
2. ΤΟΥ ΕΦΟΡΟΥ ΦΟΡΟΥ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 632/88).

Φορολογία — Φορολογία εισοδήματος — Καθορισμός του φορολογητέου εισοδήματος — Η βασική υποχρέωση του φορολογουμένου για τήρηση και προσκόμιση των κατάλληλων στοιχείων προς τεκμηρίωση των διεκδικήσεών του — Ειδικά η απαίτηση για εξελεγμένους λογαριασμούς — Δε στηρίζεται στο νόμο άποψη που εξομοιώνει τους εξελεγμένους λογαριασμούς με τις κεφαλαιουχικές δηλώσεις — Απόρριψη εκπτώσεων στην κριθείσα περίπτωση κυρίως λόγω παραλείψεων του φορολογουμένου. 5

Ο αιτητής προσέβαλε τις σε βάρος του φορολογίες εισοδήματος, έκτακτης εισφοράς, πρόσθετου φόρου και την προσθήκη τόκου. 10

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε ότι:

Το Δικαστήριο εξέτασε τις διϊστάμενες απόψεις και τη συγκρουόμενη επιχειρηματολογία που έχει προβληθεί σχετικά με τον καθορισμό των φορολογικών υποχρεώσεων του αιτητή, καθώς και τα παράπονά του για δυσμενή διάκριση σε βάρος του. Η αδυναμία του να στοιχειοθετήσει τις θέσεις του, είναι, όπως εύλογα διαπιστώνεται, κατεξοχή δικό του δημιούργημα. Η φορολογική νομοθεσία καθιστά το φορολογούμενο υπόλογο για την ακριβή και στο βαθμό που επιβάλλεται την τεκμηριωμένη δήλωση του εισοδήματός του μέσα στα χρο-

 15 20

νικά πλαίσια που ορίζει ο Νόμος. Δεν αποτελεί ευθύνη των αρχών η αναζήτηση των δεδομένων για την εισοδηματική κατάσταση του φορολογούμενου. Πρωταρχική τους ευθύνη είναι ο έλεγχος της ορθότητας και ακρίβειας των δηλώσεων των φορολογουμένων. Όπως υποδεικνύεται στην απόφαση του Δικαστηρίου *Rainbow v. Republic* (1984) 3 C.L.R. 846, ο φορολογούμενος έχει μοναδική γνώση των εισοδημάτων του και έχει κάθε ευχέρεια να συλλέξει και να προσκομίσει τα αναγκαία αποδεικτικά στοιχεία.

Η εισήγηση ότι κεφαλαιουχικές δηλώσεις αποτελούν υποκατάστατο για εξελεγχόμενους λογαριασμούς ή ότι εύλογα εξομειώνονται με αυτούς δε βρίσκει έρεισμά στο κείμενο της νομοθεσίας. Το Άρθρο 51 δεν κάνει αναφορά σε κεφαλαιουχικές δηλώσεις ούτε καθορίζει υποκατάστατο των εξελεγχόμενων λογαριασμών. Η σημασία η οποία αποδίδεται από το νομοθέτη σε εξελεγχόμενους λογαριασμούς είναι κατανοητή. Προφάνως εκτιμάται ότι λογαριασμοί εξελεγμένοι από ανεξάρτητο λογιστή δημιουργούν ασφαλέστερη βάση για τον καθορισμό του εισοδήματος του φορολογούμενου σε σύγκριση με άλλες λογιστικές μεθόδους, περιλαμβανομένων και των κεφαλαιουχικών δηλώσεων, που στην καλύτερη των περιπτώσεων αποτελούν έμμεσο τρόπο προσδιορισμού του εισοδήματος.

Στην υπό εκδίκαση υπόθεση οι πρόνοιες του Άρθρου 51 παρέιχαν την εξουσία στο Διευθυντή να απορρίψει το αίτημα για κεφαλαιουχικές εκπτώσεις, ενώ η άσκηση της εξουσίας κρίνεται εύλογη λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο των γεγονότων ενώπιόν του. Οι συνεχείς και παρατεταμένες παρεκκλίσεις του αιτητή από την εκπλήρωση των φορολογικών του υποχρεώσεων, καθώς και οι ανακρίβειες στις δηλώσεις του σε συνδυασμό με την απουσία εξελεγχόμενων λογαριασμών καθιστούσαν την απόφασή του λογικά επικτή, που αποτελεί το κριτήριο για την αναθεώρησή της νομιμότητας της πράξης.

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

35

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Rainbow v. Commissioner of Income Tax (1984) 3(B) C.L.R. 846,

40

Tryfonos v. Republic (1984) 3(B) C.L.R. 884,

Ioannou v. Republic and Another (1989) 3(A) C.L.R. 293,

Pavlou v. Director of Inland Revenue (1988) 3(B) C.L.R. 1137,

Zaphiris v. Republic (1988) 3(C) C.L.R. 2512,

Trikomitis v. Commissioner of Income Tax (1987) 3(A) C.L.R. 592,

Ieronimides v. Republic (1988) 3(C) C.L.R. 2657,

5

Georghiades v. Republic (1982) 3 C.L.R. 659.

Προσφυγή.

10

Προσφυγή εναντίον της απόφασης του Εφόρου Φόρου Εισοδήματος να επιβάλει στον αιτητή α) φορολογία του εισοδήματός του για τα έτη 1974-1983, β) παράλληλη φορολογία για την καταβολή έκτακτης εισφοράς για τα έτη 1978 και 1979, γ) την επιβολή πρόσθετου φόρου (10%) για τα έτη 1979 και 1983 και δ) την προσθήκη τόκου προς 9% στο ποσό της φορολογίας για τα έτη 1978-1983.

15

Χρ. Τριανταφυλλίδης και Ε. Λιάτσου, για τον Αιτητή.

20

Γ. Λαζάρου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

ΠΙΚΗΣ, Δ.: Ο αιτητής διατηρεί επιχείρηση οδικών μεταφορών. Αμφισβητεί με την προσφυγή του:-

25

(α)τη φορολογία του εισοδήματός του που του έχει επιβληθεί με τις σχετικές φορολογικές βεβαιώσεις για τα έτη 1974 - 1983,

30

(β) την παράλληλη φορολογία του για την καταβολή έκτακτης εισφοράς για τα έτη 1978 και 1979,

(γ) την επιβολή πρόσθετου φόρου (10%) για τα έτη 1979 και 1983, και

35

(δ) την προσθήκη τόκου προς 9% στο ποσό της φορολογίας για τα έτη 1978 - 1983.

Η ένσταση του αιτητή στη φορολογία επικεντρώνεται:

40

1. Στην παράλειψη του Εφόρου να παραχωρήσει κεφαλαιουχικές εκπτώσεις για τα λεωφορεία, που αποτελούν το μέσο για τη διεξαγωγή της επιχειρήσεως του αιτητή. Η άρνησή του να παρα-

χωρήσει τις εκπτώσεις βάσει των εξουσιών που του παρέχει το άρθρο 51 του περί Βεβαιώσεως και Εισπράξεως Φόρου Νόμου, 1978 (Ν. 4/78, όπως αναριθμήστηκε από το Νόμο 41/79), επικρίνεται ως το προϊόν κατάχρησης ή υπέρβασης εξουσίας.

5

2. Στην άρνηση των Αρχών να συμπεριλάβουν στον καθορισμό του εισοδήματός του, το κεφαλαιουχικό κέρδος που πραγματοποιήθηκε από τη διάθεση των λεωφορείων ΗC 323 και GG 366.

10

3. Στον καθορισμό της δαπάνης για τις σπουδές των παιδιών του στο εξωτερικό μεταξύ των ετών 1973 - 1982 σε αδικαιολόγητα ψηλά επίπεδα, και

15

4. Στον υπέρμετρα ψηλό καθορισμό εξόδων διαβίωσης της οικογένειάς του για το έτος 1983. Ο προσδιορισμός του φορολογητέου εισοδήματός του στα ψηλά επίπεδα που καθορίστηκε είχε άμεσες επιπτώσεις και στο προσδιορισμό των υποχρεώσεών του για καταβολή έκτακτης εισφοράς για την περίοδο που έχει αναφερθεί.

20

Η θέση των φορολογικών Αρχών είναι ότι οι αποφάσεις για τη φορολογία του αιτητή λήφθηκαν στο πλαίσιο των εξουσιών που τους παρέχει η νομοθεσία και μετά από εντελεγή έρευνα των δεδομένων της υπόθεσης. Δεν αμφισβητείται η ενασχόληση του αιτητή με τις μεταφορές ή η ιδιοκτησία των λεωφορείων για τα οποία διεκδικούνται κεφαλαιουχικές εκπτώσεις. Επισημαίνεται όμως ότι κεφαλαιουχικές εκπτώσεις δεν παραχωρούνται αυτόματα. Η χορήγησή τους εξαρτάται από την προσαγωγή εξελεγχμένων λογαριασμών πιστοποιημένων από εγκεκριμένο λογιστή και εφόσον κρίνονται αληθείς από το Διευθυντή. Στην προκείμενη περίπτωση δεν κατατέθηκαν εξελεγχμένοι λογαριασμοί και, περαιτέρω, οι δηλώσεις του αιτητή για τα εισοδήματά του δεν κρίθηκαν αληθείς: συνεπώς δε θεμελιώθηκαν οι προϋποθέσεις για την ευνοϊκή άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του Διευθυντή υπέρ του φορολογουμένου. Βάση για τον καθορισμό του εισοδήματός του αποτέλεσαν κεφαλαιουχικές δηλώσεις οι οποίες όμως, όπως έχει εισηγηθεί ο δικηγόρος της Δημοκρατίας, δεν αποτελούν υποκατάστατο των εξελεγχμένων λογαριασμών. Στις δηλώσεις του έχουν επισημανθεί παραλείψεις και ανακρίβειες που θέτουν την αξιοπιστία τους σε αμφιβολία. Τελικά κρίθηκε ότι αυτές δεν παρείχαν ασφαλή βάση

40

για τον προσδιορισμό του εισοδήματός του.

Εκ μέρους του αιτητή υποβλήθηκε ότι ο καθορισμός του εισοδήματος μέσω κεφαλαιουχικών δηλώσεων αποτελεί παραδεκτή

λογιστική μέθοδο για τον προσδιορισμό του εισοδήματος του φορολογουμένου. (Staples on Back Duty, 1953 Ed., p. 96, and the 9th ed. of the same book on the subject). Η παραγνώριση του γεγονότος αυτού από το Διευθυντή καθιστά την απόφασή του τρωτή και υποκείμενη σε ακύρωση. Κρινόμενη στο πλαίσιο του συνόλου των γεγονότων η απόφαση του Διευθυντή επικρίνεται ως τιμωρητική σε βαθμό που δε συμβιβάζεται με την καλόπιστη άσκηση των εξουσιών του που επιβάλλουν οι κανόνες της χρηστής διοίκησης. 5

Η απάντηση των καθ' ων η αίτηση είναι ότι όχι μόνον οι κεφαλαιουχικές δηλώσεις του αιτητή ήσαν ανακριβείς, αλλά γενικά ότι η εκπλήρωση των υποχρεώσεών του για τη δήλωση του εισοδήματός του ήταν περιστατική. Ως χαρακτηριστική της απροθυμίας του να συνεργαστεί με τις Φορολογικές Αρχές επισημαίνεται η πτωχή ανταπόκρισή του στο αίτημα για την καταχώρηση κεφαλαιουχικής δήλωσης στις 31/12/82. Η δήλωση αυτή καταχωρήθηκε δυο σχεδόν χρόνια αργότερα μετά από την ποινική δίωξη του αιτητή. Η κεντρική θέση που ανέπτυξε ο κ. Λαζάρου είναι ότι η άρνηση του Εφόρου να παράσχει κεφαλαιουχικές εκπτώσεις ήταν όχι μόνο λογική, αλλά υπό τις συνθήκες αναπόφευκτη, και ότι συνάδει με το πνεύμα της απόφασης του Ανωτάτου Δικαστηρίου *Rainbow v. Commissioner of Income Tax* (1984) 3 C.L.R. 846. Το πιο κάτω απόσπασμα από την απόφαση εκείνη προσδιορίζει τη φύση της εξουσίας του Διευθυντή βάσει του άρθρ. 51 και το πλαίσιο μέσα στο οποίο ασκείται:- 10
15
20
25

"Section 51 of Law 4/78 confers power on the Commissioner to reject a claim for deduction notwithstanding its apparent nature in the absence of reliable audited accounts. The acknowledgement of such discretion to the Commissioner to reject claims for deductions unless properly validated, is justified in the context of the income tax legislation in view of the peculiar knowledge of a taxpayer of his financial affairs and amenity to document them. In fact, unless he documents his affairs, it is next to impossible to ascertain his precise income and, more so, his taxable income. If it was not for this power, a taxpayer might be allowed to shield behind a cloud of uncertainty that is mostly his creation. 30
35

The payment of income tax constitutes a social duty upon the diligent discharge of which depends the effective functioning of the modern State and realisation of social objectives. Avoidance of tax erodes economic planning and makes for uneven distribution of social burdens contrary to Article 24.1 of the Constitution. Section 51 aims to seal the door to the unmerited avoidance of 40

tax. It is in this spirit it must be read and applied."

Το ίδιο θέμα πραγματεύονται και οι αποφάσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου *Tryfonos v. Republic* (1984) 3 C.L.R. 884 και *Ioannou v. Republic* (1989) 3(A) C.L.R. 293.

Ως προς την πραγματοποίηση κέρδους από την πώληση των λεωφορείων HC 323 και GG 366, η θέση των καθ' ων η αίτηση είναι ότι ο αιτητής δεν τεκμηρίωσε τις διεκδικήσεις του. Οι δηλώσεις του ίδιου άφησαν αμφιβολίες αναφορικά με το χρόνο διάθεσης του αυτοκινήτου HC 323. Μνεία του γεγονότος ότι το όχημα αυτό πωλήθηκε το 1980 έγινε για πρώτη φορά στις 6/7/87. Στις επεξηγήσεις του ο αιτητής ανέφερε ότι πωλήθηκε το 1980 για να αντικατασταθεί από το αυτοκίνητο KN 366. Έρευνα του θέματος έφερε σε φως ότι το τελευταίο όχημα αποκτήθηκε το 1979. Η παροχή εκπτώσεων και η απαλλαγή από τη φορολογία συναρτάται άμεσα με τα αποδεικτικά στοιχεία που τις τεκμηριώνουν. Όπου ελλείπει η τεκμηρίωση, διεκδικήσεις για απαλλαγή εύλογα μπορεί να απορριφθούν στην άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του Διευθυντή. (Βλ. μεταξύ άλλων *Pavlou v. Director of Inland Revenue* (1988) 3(B) C.L.R. 1137, *Zaphiris v. Republic* (1988) 3(C) C.L.R. 2512 και *Trikomitis v. Commissioner of Income Tax* (1987) 3(A) C.L.R. 592.)

Επομένως, εισηγήθηκε ο κ. Λαζάρου, και η απόρριψη αυτής της διεκδίκησης ήταν εύλογη λαμβάνοντας υπόψη τα γεγονότα που την περιέβαλλαν.

Εξίσου απαράδεκτες κρίθηκαν από τους καθ' ων η αίτηση και οι δηλώσεις για τα έξοδα σπουδών των τέκνων του αιτητή στο εξωτερικό. Ελάχιστα ήταν τα αποδεικτικά στοιχεία τα οποία είχαν κατατεθεί ενώ ήταν εμφανής η απουσία οποιασδήποτε πρόνοιας για τα έξοδα διακίνησής τους. Για το ένα από τα δυο παιδιά του αιτητή, το Γιώργο, η έλλειψη στοιχείων ήταν σχεδόν παντελής, ενώ τα στοιχεία τα οποία δόθηκαν για τον Κωνσταντίνο περιορίζοντο μόνο στην περίοδο 1980-1983. Τα στοιχεία που παρατίθενται στις παραγράφους 19 και 20 του παραρτήματος (Γ) της αίτησης τέθηκαν για πρώτη φορά, με την αίτηση, γεγονός που μειώνει τη σημασία τους. Ο αναθεωρητικός έλεγχος, όπως υποδεικνύεται και σε πρόσφατη απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου, ανέφερε ο κ. Λαζάρου, περιορίζεται στην διαπίστωση της επάρκειας της έρευνας και στον έλεγχο της άσκησης της διακριτικής ευχέρειας του Εφόρου με γνώμονα τα γεγονότα που είχε ενώπιόν του. (Βλ. *Ieronimides v. Republic* (1988) 3(C) C.L.R. 2657.)

- Η θέση του αιτητή είναι ότι οι δαπάνες για τις σπουδές των παιδιών του δεν υπερέβησαν τις £12,000.- ενώ εκείνες για τη συντήρηση της οικογένειάς του το 1983 το ποσό των £1,500. Αντίθετα οι Αρχές καθόρισαν τις δαπάνες σε £17,000.- και £3,000.- αντίστοιχα. Ο καταμερισμός του εισοδήματος μεταξύ των ετών που καλύπτουν οι φορολογίες ήταν επίσης άδικος, όπως ισχυρίζεται ο αιτητής. Η τελική κατανομή τείνει να μεγιστοποιήσει τις φορολογικές του υποχρεώσεις, γεγονός που επιτείνει το τιμωρητικό στοιχείο της φορολογίας. Άλλο παράπονο του αιτητή είναι ότι η συνεισφορά της συζύγου του στην παραγωγή του εισοδήματος δεν έχει ληφθεί υπόψη.

Ο αιτητής έχει αποδώσει την αδυναμία του να προσκομίσει τα σχετικά αποδεικτικά στοιχεία σε παραλείψεις του και στο μεγάλο χρονικό διάστημα που μεσολάβησε μεταξύ του χρόνου κατάθεσης των κεφαλαιουχικών δηλώσεων και των γεγονότων στα οποία αναφέρονται. Το κενό, όπως ισχυρίστηκε, γεφυρώθηκε με την κατάθεση των κεφαλαιουχικών δηλώσεων που παρέχουν περιεκτική εικόνα της οικονομικής του κατάστασης από την οποία προκύπτει το εισόδημά του, στο διάστημα που διέρρευσε· συνεπώς έπρεπε να παραχωρηθούν οι κεφαλαιουχικές εκπτώσεις παρά την απουσία εξελεγμένων λογαριασμών, όπως εισηγήθηκε ο κ. Τριανταφυλλίδης. Άλλωστε, ανέφερε, αποτελεί πρακτική των καθ' ων η αίτηση να παρέχουν τέτοιες εκπτώσεις και στην απουσία εξελεγμένων λογαριασμών.

Έγινε παραδεκτό από τους καθ' ων η αίτηση ότι σε ορισμένες περιπτώσεις παραχωρούνται εκπτώσεις παρά την παράλειψη κατάθεσης εξελεγμένων λογαριασμών. Η πρακτική όμως αυτή, εξήγησαν, ακολουθείται μόνο όταν η συνεργασία του φορολογουμένου με τις Αρχές είναι απόλυτη και μόνο στις περιπτώσεις εκείνες που ο Έφορος ικανοποιείται ότι ο αιτητής έχει προβεί σε αποκάλυψη της ολότητας του εισοδήματός του. Στην υπό εξέταση υπόθεση η συνεργασία του αιτητή ήταν περιστατική, οι δηλώσεις ως προς το εισόδημά του ανακριβείς και μεγάλο μέρος των διεκδικήσεών του για εκπτώσεις ατεκμηρίωτο.

Εξέτασα τις διυσιτάμενες απόψεις και τη συγκρουόμενη επιχειρηματολογία που έχει προβληθεί σχετικά με τον καθορισμό των φορολογικών υποχρεώσεων του αιτητή καθώς και τα παράπονα του για δυσμενή διάκριση σε βάρος του. Η αδυναμία του να στοιχειοθετήσει τις θέσεις του είναι, όπως εύλογα διαπιστώνεται, κατ' εξοχή δικό του δημιούργημα. Η φορολογική νομοθεσία καθιστά τον φορολογούμενο υπόλογο για την ακριβή και στο βαθμό που

επιβάλλεται τεκμηριωμένη δήλωση του εισοδήματός του μέσα στα χρονικά πλαίσια που ορίζει ο Νόμος. Δεν αποτελεί ευθύνη των αρχών η αναζήτηση των δεδομένων για την εισοδηματική κατάσταση του φορολογουμένου· πρωταρχική τους ευθύνη είναι ο έλεγχος της ορθότητας και ακριβείας των δηλώσεων των φορολογουμένων. Όπως υποδεικνύεται στην απόφαση του δικαστηρίου στην **Rainbow** (ανωτέρω) ο φορολογούμενος έχει μοναδική γνώση των εισοδημάτων του και έχει κάθε ευχέρεια να συλλέξει και να προσκομίσει τα αναγκαία αποδεικτικά στοιχεία.

10

Η εισήγηση του κ. Τριανταφυλλίδη ότι κεφαλαιουχικές δηλώσεις αποτελούν υποκατάστατο για εξελεγμένους λογαριασμούς ή ότι εύλογα εξομοιώνονται με αυτούς δε βρίσκει έρεισμα στο κείμενο της νομοθεσίας. Το άρθρ. 51 δεν κάμνει αναφορά σε κεφαλαιουχικές δηλώσεις ούτε καθορίζει υποκατάστατο των εξελεγμένων λογαριασμών. Η σημασία η οποία αποδίδεται από το νομοθέτη σε εξελεγμένους λογαριασμούς είναι κατανοητή. Προφανώς εκτιμάται ότι λογαριασμοί εξελεγμένοι από ανεξάρτητο λογιστή δημιουργούν ασφαλέστερη βάση για τον καθορισμό του εισοδήματος του φορολογουμένου σε σύγκριση με άλλες λογιστικές μεθόδους, περιλαμβανομένων και των κεφαλαιουχικών δηλώσεων, που στην καλύτερη των περιπτώσεων αποτελούν έμμεσο τρόπο προσδιορισμού του εισοδήματος.

15

20

25

Στην υπό εκδίκαση υπόθεση οι πρόνοιες του άρθρ. 51 παρείχαν την εξουσία στο Διευθυντή να απορρίψει το αίτημα για κεφαλαιουχικές εκπτώσεις ενώ η άσκηση της εξουσίας κρίνεται εύλογη λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο των γεγονότων ενώπιόν του. Οι συνεχείς και παρατεταμένες παρεκκλίσεις του αιτητή από την εκπλήρωση των φορολογικών του υποχρεώσεων, καθώς και οι ανακρίβειες στις δηλώσεις του, σε συνδυασμό με την απουσία εξελεγμένων λογαριασμών, καθιστούσαν την απόφαση του λογικά επιβλητική, που αποτελεί το κριτήριο για την αναθεώρηση της νομιμότητας της πράξης. (Βλ. **Georgiades v. Republic** (1982) 3 C.L.R. 659.)

30

35

Οι διεκδικήσεις του αιτητή για αφαιρέσεις λόγω της πραγμάτωσης κέρδους από την πώληση των δύο οχημάτων παραμένει ουσιαστικά ατεκμηρίωτη ενώ αντιφατικές δηλώσεις του σε σχέση με το ίδιο θέμα δημιουργούν αμφιβολίες για την ακρίβεια των γεγονότων που τέθηκαν προς υποστήριξή τους. Και στο θέμα αυτό η απόφαση των φορολογικών αρχών ήταν εύλογη αν όχι αναπόφευκτη.

40

Ο υπολογισμός των δαπανών για τις σπουδές στο εξωτερικό

των τέκνων του αιτητή ήταν εύλογος, λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο των γεγονότων ενώπιον του Εφόρου, ιδιαίτερα το χρονικό διάστημα των σπουδών και την απουσία αποδεικτικών στοιχείων για τον περιορισμό των δαπανών στο επίπεδο που ισχυρίστηκε ο αιτητής. Το ίδιο ισχύει και για τις δαπάνες συντήρησης της οικογένειας το έτος 1983. 5

Επίσης ο καταμερισμός του εισοδήματος μεταξύ των ετών που καλύπτονται από την κρινόμενη περίοδο ήταν εύλογος, ενόψει της ολότητας των γεγονότων. Τέλος το άρθρ. 29(1) των περί Βεβαιώσεως και Εισπράξεως Φόρων Νόμων 1978-1979 παρείχε έρεισμα για την επιβολή πρόσθετου φόρου 10%. Ανάλογο έρεισμα παρείχαν και οι διατάξεις του άρθρου 42 της ίδιας νομοθεσίας για την προσθήκη τόκου προς 9% στα ποσά της φορολογίας που επιβλήθηκαν για τα έτη 1978-1983. 10
15

Καταλήγω ότι ο αιτητής απέτυχε να κλονίσει το υπόβαθρο των επίδικων αποφάσεων ή να τεκμηριώσει τους ισχυρισμούς του για υπέρβαση ή κατάχρηση εξουσίας. 20

Οι επίδικες αποφάσεις, με την εξαίρεση της απόφασης που αναφέρεται στην επιβολή έκτακτης εισφοράς για τα έτη 1982-1983 που δεν ολοκληρώθηκε, επικυρώνονται στην ολότητά τους σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρ. 146.4(α) του Συντάγματος. Δεν εκδίδεται διαταγή για τα έξοδα. 25

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.